

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 234, 13 oktober 2006

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

USA-imperialismen vid en vändpunkt

Fem år har gått sedan den förödande attacken på World Trade Center den 11 september 2001, och USA:s utrikespolitik är mer instabil än någonsin. Inte många experter skulle då ha förutsett att USA, fem år senare, skulle vara globalt isolerat, med mer än 150 000 av sina soldater hårt pressade av illa beväpnade gerillastyrkor i Afghanistan och Irak.

George W. Bush framstår numera som en ganska trängd president: Majoriteten av amerikanerna är missnöjda med hur han sköter sig, och en undersökning som den amerikanska tevekanalen CNN gjorde förra månaden visade att 60 procent är motståndare till Irakkriget, medan 48 procent menar att USA i slutändan kommer att förlora kriget. Mer än en av fyra amerikaner vill att alla amerikanska soldater ska dras tillbaka till årsskiftet.

Dessa siffror visar på ett starkare motstånd än när Vietnamkriget var i ett liknande skede. Och om kriget är impopulärt nu, efter att 2 500 amerikanska soldater har dödats, kan man bara föreställa sig vad som händer om antalet döda, som i Vietnam, stiger till 50 000.

Bushs svar har förutsägbart nog varit att återigen ta på sig att föra "det långa kriget". Till en publik i Salt Lake City, bestående av före detta soldater, sa han "Som veteraner har ni sett fiender som denna förut. De är efterträdare till 1900-talets fascister, nazister, kommunister och andra totalitära. Och historien visar hur slutresultatet blir. Kriget kommer att bli svårt. Kriget kommer att vara länge. Och kriget kommer att sluta i att terroristerna besegras." Han tillade också att kriget mot terrorismen kommer att vara "tjugohundratalets avgörande, ideologiska strid". Budskapet är: vi måste offra en del friheter för att försvara Friheten; det vi gör nu må vara impopulärt, men alternativet är otänkbart.

Bakom stängda dörrar och med mikrofonerna avstängda kan man vara säker på att Bushs och Blairs samtal låter helt annorlunda. Det är tydligt att USA och Storbritannien håller på att förlora krigen i Irak och Afghanistan. Motståndet mot okkupationen blir starkare och starkare och mer och mer sofistikerat, områden under amerikansk och brittisk kontroll krymper istället för att växa, och arméns stridsmoral håller på att försvinna helt.

I april förra året erkände en rapport från Pentagon underförstått det omöjliga i att invadera och ockupera andra länder för att sätta en proimperialistisk regering till att styra över en fientlig befolkning, såsom gjorts i Irak och Afghanistan. Planen var att fler krig skulle utkämpas via ombud, och Israel fick bli först med att prova denna nya taktik. Det slutade dock i fiasko.

Men det skulle vara ett stort misstag att därav dra slutsatsen att det hot imperialismen utgör i regionen kommer att försvinna. Tvärtom kommer USA och Storbritannien att agera än mer brutalt. Ett angreppskrig mot Iran i den närmaste framtiden skulle militärt sett vara rena idiotin. Men möjligheten kan ändå inte avskrivas. USA:s hårda tryck för att införa ekonomiska sanktioner visar vilken riktning den amerikanska politiken rör sig i.

USA:s handlingar må inte te sig rationella, men vad blir

priset ur imperialismens synvinkel om man inte gör något alls? En prestigeförlust uppmuntrar motstånd och olydnad över hela världen, och fattigare regeringar kan gripa ögonblicket för att ta tillbaka lite kontroll över sin ekonomi och politik från väst.

Man kan till exempel se vad som hände kort efter Israels förlust i södra Libanon. I direktsänd TV visade Iran testavskjutningar av långdistansrobotar vid Persiska viken, den iranske presidenten Mahmoud Ahmadinejad erbjöd sig, också i direktsänd TV, att debattera mot George W. Bush, och landet fortsatte, i trots mot FN, sitt kärnkraftsprogram. Dessutom säkrade Venezuelas president Hugo Chavez sin allians med Iran och Hizbollah, och reste frågan om en oberoende allians bestående av oljeproducerande länder som en möjlighet i framtiden.

En förlust för imperialismen innebär inte *status quo*; istället skiftar en sådan händelse maktbalansen i klasskampen till fördel för de förtryckta nationerna och den världsomspännande arbetarklassen.

Men imperialismens politik drivs inte enbart av girighet – även om det givetvis är karaktäristiskt för överklassen – utan av de ekonomiska svagheter som finns i kärnan av dess system, kapitalistisk konkurrens och inrikespolitiken. Den amerikanska ekonomin är mäktigast i världen, men dess fördelar över Tyskland, Frankrike och Japan kommer inte att vara för evigt. Det växande hotet från Kina bör inte överskattas, men även det sporrar USA:s aggressiva utrikespolitik.

Slutligen, Bush och Blair – de som varit "det långa krigets" huvudsakliga beskyddare – kommer allt närmare sina bäst före-datum. Ingen av dem har mer än maximalt två år på sig att uppnå något slags resultat. För fyra eller fem år sedan kan de ha hoppats på att uppnå mer, men som det ser ut idag är de fast beslutna att i alla fall förankra sin politik rejält och göra det otroligt svårt för efterföljare att ändra den.

Om USA ska ha en chans att försöka roffa åt sig det strategiska område Mellanöstern utgör måste man med andra ord göra det inom begränsad tid. Och detta, än mer än oljan, är ju deras mål. Det nya Mellanöstern som Bush och Blair talar om är ett område som är förslavat under anglosaxisk imperialism, och där alla regimer som försöker sig på annat än total underkastelse måste krossas.

Israel är nyckeln till detta nya Mellanöstern. Dess invasion av södra Libanon stöddes helt av USA och Storbritannien, vilka hindrade FN från att ens uppmana till eldupphör så länge en israelisk seger verkade möjlig. Invasionskriget föddes ur ett angrepp som skulle avvärja Hizbollah, och slå både mot Irans hopp om att bli en makt i området och Syriens motståndskraft.

Den globala antikrigsrörelsen måste bygga vidare på seg-rarna från i somras och göra det omöjligt för imperialismen att gå på offensiven igen.

För det första måste vi öppet solidarisera oss med alla krafter som gör motstånd mot imperialismen och dess sionistiska förlängda arm. Hizbollahs seger bör ha skingrat allt tvivel om att en seger för motståndet sänder ut starka, progressiva impulser i regionen.

I Irak, Afghanistan, Palestina och Libanon stödjer vi alla

som befinner sig i kamp mot ockupationen.

För det andra måste vi kräva att de sionistiska angreppen får ett omedelbart och ovillkorligt slut. Stoppa ockupationerna nu! Alla ockupationstrupper, de må vara amerikanska, brittiska, israeliska eller från FN – måste drivas ut.

Samtidigt kräver vi att alla blockader som försöker svälta ut och bryta ned motståndet hos folket i Mellanöstern stoppas. Bryt blockaden av Libanon och den valda Hamasregeringen! Inga sanktioner mot Iran! Vi stöder Irans rätt att utveckla kärnkraft, och till och med att skaffa kärnvapen. Man räknar med att Israel, som inte gjort sig känt som ett fredligt land, har mellan 100–200 kärnvapenbestyckade stridsspetsar. Att kräva att Iran ska avstå från att utveckla ett eget försvar mot detta är hyckleri.

För det tredje måste vi förbereda oss för att med alla medel som står i vår makt stoppa eventuella kommande krig. Angrepp mot Iran eller Syrien måste mötas med massdemonstrationer och civil olydnad, men viktigast av allt: att människor spontant lämnar sina arbetsplatser och skolor. När kriget mot Irak bröt ut den 20 mars 2003 gick stora massor av skolelever ut på gatorna och en del arbetare tog till strejkvapnet. Men de fackliga ledarna, som stod i talarstolarna vid demonstrationernas samlingspunkter i Londons Hyde Park och på Trafalgar Square, misslyckades med att ge ledning åt kampen. Den här gången måste vi kräva att de utlyser strejk så fort någon militär aktion sätts igång.

Detta belyser vikten av att arbetarklassen agerar aktivt i den antiimperialistiska rörelsen. Arbetarklassen är den enda samhällskraft som har imperialismens nederlag i sitt direkta intresse. Arbetarklassen har dessutom makten att hota det imperialistiska styret i sitt hemland. Detta skapar en unik situation och möjligheter för praktisk solidaritet genom att bryta sanktioner och blockader, bojkotta israeliska varor och tjänster, och stoppa leveranser av förnödenheter till de imperialistiska arméerna.

Arbetarklassen måste dessutom sträcka ut en hand till alla de fackförbund och arbetarorganisationer som gör motstånd mot imperialismen i Mellanöstern. Detta är det bästa sättet att stödja det antiimperialistiska motståndet, att inte enbart driva ut de imperialistiska och sionistiska arméerna, utan även ta kontroll över deras ekonomier och använda regionens enorma rikedomar för flertalets bästa.

Sådana åtgärder skulle inte bara slå mot imperialismen i Mellanöstern, utan skulle också hota dess diktatur över sin egen arbetarklass.

General George Casey, som är högste befälhavare för USA i Irak, fick i förra månaden en offentlig utskällning av sin president för att ha föreslagit att antalet amerikanska soldater i USA kan minskas till bara 30 000 till i början av nästa år. Så hög är spänningen mellan det politiska och militära styret. Armén vet att de håller på att förlora och behöver dra sig ur; administrationen vet att de håller på att förlora och behöver höja insatsen.

När Abu Musab al-Zarqawi, en av de ledande inom al-Qaida, dödades i juni hyllades det som ett genombrott. Det är långt ifrån sant. Enligt *New York Times* "steg antalet vägbomber i Irak till den högsta månatliga siffran någonsin sedan kriget inleddes... Tillsammans med en kraftig ökning av sektaristiska attacker, har antalet dagliga angrepp på amerikanska och irakiska säkerhetsstyrkor fördubblats sedan januari."

Tidningen citerade en högt uppsatt talesman för försvarsdepartementet: "Motståndet har blivit värre hur man än ser på saken, med antalet angrepp från motståndet uppe på nästan historiskt höga nivåer." Den senaste amerikanska offensiven riktade sig mot Bagdad. Precis som skett tidigare under de senaste åren, har detta dock bara lett till att motståndet omdirigerar sina tyngsta insatser till andra platser i landet. Till exempel är den strategiskt viktiga oljestaden Mosul nu till hälften kontrollerad av en framväxande, antiamerikansk

milis.

Bagdadoffensiven har i västmedia framställts som ett slag mot sektaristiska och etniska konflikter. Målet är Muqtada al-Sadr Mahdiarmé. Medan sektaristiska angrepp har inträffat på båda sidorna, står de bara för en liten minoritet av samtliga militära attacker.

John Pilger skrev i *New Statesman*: "I Irak var 70 procent av de 1 666 bomber som motståndet sprängde i juli riktade mot amerikanska ockupationstrupper, och 20 procent mot quislingregimens polismakt. Civila stod bara för 10 procent av dödsoffren. Detta trots lögnerna om att dödandet nu enbart beror på etniska eller sektaristiska konflikter."

Det verkliga skälet till att USA vill krossa Mahdiarmén är att al-Sadr står nära Iran, och hans bevisade förmåga att leda massrörelser i solidaritet med antiimperialistisk kamp, som de 100 000 som slöt upp som ett resultat av hans uppmaning till en *Million Man March* i Sadr City till stöd för Libanon.

Angreppet mot al-Sadr kommer, som general Casey vet, inte att leda någonstans. Men det kommer att bli blodigt, med många tusen döda. Därför måste vi sätta stopp för ockupationen, nu.

John Reid, som varit försvarsminister under skurken Blair, skickade 3 300 soldater till provinsen Helmand i södra Afghanistan. Detta, sa han, med hopp om att de skulle stanna där i tre år, "utan att ett endaste skott avlossas".

Sedan dess har antalet soldater stigit till 4 000, och antalet dödade till 31. Generallöjtnant David Richards, den högst uppsatte brittiske befälhavaren i Afghanistan och befälhavaren för alla NATO-styrkor, beskrev situationen som "de värsta och mest ihålliga striderna sedan Koreakriget, kanske sedan andra världskriget... I denna öppna krigföring kan vi inte låta soldater vara bakbundna [beträffande våldsanvändning] som de tidigare varit i Irak."

Kravet från NATO-befälhavaren är alltså att ge ockupationssoldater en *license to kill*, långt ifrån den tidigare förutsägelsen om att soldaterna glatt skulle kunna marschera på gatorna till folkets jubel! Talibanledaren Mullah Salahuddin hade, i *Sunday Independent* den 3 september, en bättre beskrivning av soldaternas roll:

"Vi har tvingat briter att stanna i sina baracker, där de under sömnlösa nätter inväntar sin död. Deras position försvagas för var dag som går."

Tyvärr är det huvudsakligen afghaner och brittiska soldater från arbetarklassen som får betala priset för Reids högljudda skryt och Richards krigshets. Det är därför vårt budskap är: ut med ockupationsarméerna nu, och ställ deras krigsförbrytare till ledare inför rätta.

Workers Power (London) nr 308

Vad vill Kommunistiska Partiet i Göteborg?

Kommunistiska Partiets starkaste fäste är i Göteborg. Orsakerna till detta finner vi i det sätt på vilket partiet skapades under slutet av 1960-talet och i Göteborgs specifika ekonomiska och politiska säregenheter. Trots att KP ställde upp i valet i 15 andra kommuner så utgjorde därför valkampanjen i Göteborg partiets viktigaste insats. Målet var att få in en representant i Göteborgs kommunfullmäktige.

KP medverkade inte i riksdagsvalet utan rädde "den arbetande befolkningen" att dela på rösten – att "stoppa borgarna i riksdagsvalet" (tydligt genom att rösta på s eller v) och "välja Kommunistiska Partiet i kommun- och regionvalet."

Under valet 2002 var KP nära med att lyckas med sitt mål. De fick 4 296 röster eller 1,5 procent av de sammanlagda rösterna och detta innebär självklart att det handlar om en ännu större andel av arbetarklassens röster i Göteborg. I detta års val fick man 3 701 röster eller 1,3 procent.

I korthet vill Kommunistiska Partiet följande:

- avslöja de stora partiernas fusk och högerpolitik genom sin representant i kommunfullmäktige, skrota Västra Göta-

lands-regionen, få till stånd lika lön för likvärdigt arbete och rejäla lönelöft för låg- och medelinkomsttagare, 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön, sänka pensionsåldern till 60 år, höja statsbidragen till kommunerna med 100 miljoner kronor, nyanställa i skola, vård och omsorg, förbjuda nedläggning av samhällsnyttig produktion.

Beträffande bostadspolitik vill man: återinföra bostadssubventionerna, använda pensionsfonderna för att långsiktigt investera i bostadsbyggande, att de kommunala bostadsbolagen återförs till självkostnadsprincipen och att de prioriterar bostadsförsörjningen, inrätta en obligatorisk kommunal bostadsförmedling, avskaffa fastighetsskatten på hyreshus, finansiera dessa åtgärder via höjd skatt på höga inkomster, o.s.v.

Vad det gäller budget och finansiering vill KP: att de sociala behoven går före andra typer av kommunala satsningar, att behoven ska gå före budgeten och att kommunerna ska strunta i "de statliga diktaten" om utgiftstak och kommunalt tvångssparande, höja skatten på företag, kapital, höga inkomster och stora förmögenheter, dvs. att ta pengarna där de finns – hos kapitalisterna, stoppa "miljardrullningen" till EU, skära ner militärslagen, osv.

När man läser igenom Kommunistiska Partiets valbroschyr och de talrika flygbladen märker man snabbt att det finns en sak som förbinder många av dessa dokument och som ständigt återkommer på nytt i olika sammanhang. Detta är begreppet rättvisa.

Man kan till exempel läsa: "Att låta de egna kommuninvånarna betala genom höjd kommunalskatt utgör en orättvisans politik." "Rättvisa kräver offentlig finansiering och offentlig drift." "Vi lovar att efter bästa förmåga företräda alla som kämpar för rättvisa...". Man kan läsa paroller som: "Rättvis fördelning – satsa på förorterna" och "Rättvisa för kvinnor". KP kallar sig själva: "Alternativet för dig som vill rättvisa". Vi läser dessutom att: "Det saknas jobb, bostäder och en meningsfull fritid för ungdomen. Med en rättvis fördelning och ett solidariskt tänkande skulle det förhållandet vara annorlunda."

Vad bra, bara man tog bort det kapitalistiska fördelnings sättet och bara man kunde tänka på ett solidariskt sätt – då skulle saker och ting ändras. Den kapitalistiska varuproduktionen och arbetsfördelningen må bestå, dessa behöver vi inte bry oss om. Verkligheten är dock den, som redan Marx och Engels visste redan 1848, att fördelnings sättet i ett samhälle bestäms just av produktions sättet och inte tvärtom.

Men tillbaka till rättvisan. Den absoluta rättvisan eller social rättvisa är två begrepp helt utan någon som helst grund i den vetenskapliga socialismen eller marxismen. I verkligheten har varje klass i historien haft en egen rättvisa. Det fanns en gång de grekiska slavägarnas rättvisa, de romerska slavägarnas rättvisa, även en slavarnas rättvisa, det fanns en medeltida feodalherrarnas rättvisa, en borgarnas rättvisa och till slut imperialisternas rättvisa, för att nämna bara några. Rättvisa är inget annat än en avgörande del av moralen hos en viss klass.

Men det existerar ingen arbetarklassens rättvisa. Arbetarklassen är den första klassen i historien som förklarar och förkunnar sin kamp inte från en egen moral utan från vetenskapen. Det som för kommunisterna säger vad som är rätt är inget annat än vetenskaplig socialism. De som inte bygger sin kamp på den vetenskapliga socialismen måste ha någonting annat än vetenskapen för att rättfärdiga och förklara sin kamp. Så ligger det till med KP också. Utan någon som helst beröringspunkt med marxismen måste de hela tiden åberopa sig på en absolut rättvisa.

Historiskt sett har begreppet rättvisa använts och varit centralt i socialdemokratien efter dess reformistiska urartning i början av 1900-talet, dvs. – hos reformisterna och arbetararistokratin. Detta beror just på att dess vaghet och meningslöshet gör att reformisterna i princip kan dölja vad som helst under begreppet rättvisa och på detta sätt vilseleda arbetarklas-

sen. Absolut rättvisa används i dagsläget mer än flitigt både av s och v.

Arbetarmakt har redan utförligt kritiserat den fökastliga politik som KP för fram gentemot de utländska arbetare som av ren nöd tvingas att söka jobb i Sverige. Detta speciellt i vår polemik med Rättvisepartiet Socialisterna:

<http://www.arbetarmakt.com/texter/0403/debatt.php>.

KP:s politik sammanfattas i deras egna paroller: Stoppa arbetskraftsimporten! Kollektivavtal vid kommunal upphandling! Förtur åt de arbetslösa! Förbud import av arbetskraft i yrken där det finns tillgänglig eller lämplig arbetskraft i Sverige. Svenskt veto mot EU:s tjänstedirektiv!

Vi kommer inte att upprepa vår kritik här. Den framförs detaljerat på ovanstående Internetsidan. Låt oss bara säga så här: det finns två möjligheter:

– antingen så tvingar de svenska arbetarna den borgerliga staten att förbjuda arbetskraftsimporten som KP förespråkar. Då har en del av den svenska arbetarklassen bara till synes vunnit en kortvarig seger. Kortvarig eftersom den kommer att raderas ut så snabbt styrkeförhållandena förändras till kapitaliets fördel. Vissa kapitalister skulle bli kortvariga förlorare men kapitalismen i sin helhet, som världsomspännande samhällsform, skulle utan tvekan stärkas eftersom det skulle ha lyckats med att ställa de svenska arbetarna mot de utländska. De riktiga förlorarna skulle bara bli de svenska arbetarna eftersom de skulle få lära sig att sätta sina egna intressen före hela världsproletariatets intressen – det skulle för dem bli en riktig skola i den borgerliga nationalismen.

– eller så kan de svenska arbetarna välkomna sina utländska kamrater och tillsammans kämpa mot kapitalisterna för lika lön och kollektivavtal. Denna gemensamma kamp skulle, oavsett utgången, oerhört stärka båda arbetargruppernas medvetande om att de tillhör en enda klass oavsett nationalitet. Det finns få saker som för arbetarklassen är lika mycket värda i kampen mot kapitalismen som denna insikt.

Ställer KP i sin kampanj några krav som överträder kapitalismen? Svaret är nekande. Ingenstans i KP:s valkampanj finns ett enda krav som bryter med det kapitalistiska samhället. Ingenstans finns det ett enda krav som kapitalisterna inte skulle kunna uppfylla och samtidigt behålla makten. Det behöver inte påpekas att kapitalisterna inte skulle vara särskilt förtjusta i de förändringar som KP föreslår, men de skulle utan tvekan överleva. Deras makt över samhället utgår som bekant från det faktum att de äger produktionsmedlen och så länge detta faktum består är kapitalismen intakt.

Vilka krav ska man ställa för att bryta med kapitalismen? Man kan kräva att kapitalisterna överallt i samhället och i alla bolag och styrelser överlämnar makten till arbetarklassens, genom arbetarråden demokratiskt valda, representanter. Man kan kräva att den svenska polisen och armén upplöses. Man kan kräva att allt ägande av produktionen och bankerna överlämnas från kapitalisterna till arbetarklassen.

Kommer kapitalisterna att uppfylla dessa krav? Självklart inte. Genom att ställa dem, samtidigt som vi vet att det enda sättet för mänskligheten att fortsätta framåt är genom uppfyllandet av dessa krav, och samtidigt som vi vet att kapitalisterna inte kan och inte kommer att uppfylla dem, så visar vi tydligt kapitalismens otillräcklighet.

Vad har dessa krav att göra i en kampanj i en kommun? Inget om syftet med kampanjen bara är att erhålla ett visst antal röster. Men den främsta uppgiften som kommunister i Göteborg står inför just nu är inte att få en plats i kommunfullmäktige utan att skola det mest avancerade och politiskt medvetna skiktet av Göteborgs arbetare, att visa på vilket sätt kapitalismen måste störtas.

När det gäller kommunalbudgeten lyckas KP inte heller där bryta med kapitalismen. Frågan är: Hur ska man finansiera en uppbyggnad och återuppbyggnad av vården, skolan, välfärdstjänster m.m. om kommunbudgeten inte räcker till? KP svarar: – "Ta pengarna där de finns". Men med detta

menar de inte alls att arbetarklassen skulle organisera sig för att själva ta pengarna där de finns – dvs. hos kapitalisterna. Det som KP menar är: "att staten tar pengarna där de finns och sedan för dem vidare till kommuner och landsting". Men staten är inte en abstrakt stat utan den svenska kapitalistklassens stat, deras eget redskap som just har till uppgift att skydda kapitalisternas pengar och egendom. Detta krav på staten kan man ställa men bara om man senare förklarar att de svenska kapitalisternas stat aldrig kommer att uppfylla kravet och därav dra slutsatsen att den därför måste krossas.

Är det Kommunistiska Partiet ett kommunistiskt parti?

Enligt vad vi såg här måste svaret utan tvekan vara nekan-
de. Ett kommunistiskt parti måste stå stadigt på en grund som utgörs av den vetenskapliga socialismen, det måste tillämpa den vetenskapliga socialismen på alla problem det möter. Inte nog med det, det måste hela tiden arbeta på att förfinas och genom kampen vidareutveckla denna socialism. Endast så kan ett parti försäkra sig om att vara kommunistiskt. Men KP serverar i sin valkampanj inget förutom någonting som skulle kunna kallas för en blek blandning av reformism och en socialism som är även lägre stående än den utopiska socialismen från början av 1800-talet och därför egentligen ingen socialism alls.

KP:s valkampanj i Göteborg kan man därför inte ens kalla socialistisk, ännu mindre en kommunistisk valkampanj. KP skriver med feta bokstäver: "Vi viker oss aldrig för borgarna!" Men med inte ens ett enda krav som bryter med det borgerliga samhället, med inte ens ett enda uns av socialism i sin valkampanj har KP i verkligheten vikt sig för borgarna till 100 procent.

SK

Socialister och "pigdebatten"

Recension av: Sara Kadefors, *Fågelbovägen 32* (Piratförlaget 2006)

Segerruset efter valet börjar lägga sig i det borgerliga lägret, de tomma champagneflaskorna är lämnade till glasåtervinningen och Reinfeldt och Co. kan på allvar ta i tu med de krav de ställde i valmanifestet. I grunden är det ju samma ramsa som man upprepat år ut och år in, men i det här valet med den lilla variationen att de dammiga luntorna från Svenskt Näringsliv piffats upp med epitet som "arbetarparti". Ett av löftena, eller ska vi säga hoten, har varit den gamla käpphästen om skattesubventioner för det borgarna kallar *hushållsnära tjänster*.

"Inga pigor åt överklassen, låt dem skura de egna dassen!" har varit en vanlig talkör på första maj och i andra sammanhang ända sedan den så kallade "pigdebatten" blossade upp. Som vanligt har högerens ovilja mot statlig inblandning visat sig vara reserverad för reformer som kan gynna arbetarklassen i stort – när det kommer till hembiträden har man inte varit främmande för att föreslå statligt stöd. Enligt högerbildens ska skattesubventionerna skapa fler vita arbeten, lyfta kvinnor – för det är alltid kvinnor det rör sig om – ur fattigdom och illegalitet till riktiga arbeten, samt ge utarbetade, ensamstående småbarnsföräldrar någon timme i veckan då de bara kan pusta ut. En välbehövlig paus.

Samtidigt rör motståndet från vänstermänniskor och feminister, som talkören ovan visar, ofta mycket mer än bara frågan om skattesubventioner: Låt dem skura de egna dassen. Motståndet är inte mot subventionerna i sig, utan principiellt och ofta rent känslomässigt mot överklassens och den övre medelklassens, ja, mot vem som helst rätt att över huvud taget *ha* tjänstefolk. Bra karl (eller, som sagt, kvinna) reder sig själv, är moralen. Och det är här det ofta blir komplicerat.

Änna sidan anlitat alla, också arbetare, andra människors tjänster vid olika tillfällen. Det kan handla om en frisör för att klippa och färga håret, en elektriker för att dra ledningar eller en sömmerska för att hjälpa till med dotterns klänning inför högstadiesbaler. Självklart kan somliga fixa en hel del själva

där hemma, en del är duktiga på att sy och laga kläder, andra har lätt för att reparera läckande rör under diskbänken. Men faktum kvarstår, en aldrig så bra man eller kvinna reder ändå inte sig *helt* själv i det moderna kapitalistiska samhället, med global arbetsdelning.

Änna sidan kan man på intet sätt jämföra dessa småtjänster, som många i dagens läge ofta ändå inte har råd med eller kan unna sig högst någon eller några gånger om året, med det systematiska bruk av tjänstefolk överklassen kan hålla sig med, och har hållt sig med historiskt sett. Rika som har en armé med allt från trädgårdsmästare till barnpassare sticker med rätta i ögonen, med minnet av hur arbetare i generationer slavat och arbetat sönder sina kroppar för överklassens avslappning och rena nöje.

Framför allt i och med den extrema fattigdom som följt i spåren av röverkapskapens snabba uppgång i de forna öststaterna, men också på grund av en del forna staliniststaters inträde i EU, har fenomenet med att skaffa sig tjänstefolk ökat från att enbart vara ett privilegium för överklassen till att också nå in i de mer välbärgade delarna av mellanskiktet. Unga flickor från öststater kommer till imperialistiska länder som Sverige för att jobba, och kan, på grund av den rasistiska flyktingpolitiken, inte göra det "lagligt". De stämplas som "illegala invandrare", och utsätts ofta för ett oerhört, flerfaldigt förtryck i och med sin position som kvinnor, arbetare och invandrare, totalt utlämnade till den eller de som vill göra bruk av dem. Det kan gränsa till slavarbete. Kontakterna etableras via kompisar, grannar och på jobbet; ska inte du också skaffa dig "en polack" för att städa och fixa? "Tänk vad bra man kan ha det för bara ett par tusenlappar i månaden, eller hur?"

Det sista är ett citat från Sara Kadefors *Fågelbovägen 32*. Kadefors, alltid med ett vått finger i luften, skriver om just detta, om Katerina, som kommer från Moldavien och som börjar jobba som hembiträde hos Karin och Jens. Även om det mest är Karin och Katerina som står i fokus. Karin arbetar som läkare, och är en av dem som på kvällarna driver en hemlig klinik där gömda flyktingar, de "illegala", kan få vård utan risk för att någon ringer polisen. Och det är så Katerina hamnar hemma hos dem, först för att vila ut, läka en lunginflammation hon dragit på sig hos sin förra arbetsgivare, och sedan, för att hon vill göra rätt för sig, och för att Karin och Jens egentligen tycker att det är ganska skönt, som städerska, hembiträde, barnflicka, kokerska, chaufför, tvätterska, sällskap. Upplägget är intressant: istället för att göra Karin och Jens till de ondskefulla, rika förtryckarna hon så lätt skulle kunna, låter Kadefors dem istället vara gamla studentradikaler, Amnestymedlemmar som egentligen är idealister som skäms för sitt fina "medelklasshem" och fjärrkontrollen de använder till garaget. Katerina glider från patient till hembiträde, och konflikten mellan henne och Karin byggs upp till obehagliga proportioner. Det kretsar kring det som i Förenta Staterna kallas *middle class guilt*, Karins skam över hur bra de har det jämfört med Katerinas svältande familj, hennes allt mer misslyckade försök att bli vän med Katerina, och hur den idylliska familjen faller samman när de karriärprioriterande föräldrarna ser hur deras enkla piga blir den som barnen anförtror sig till.

Men samtidigt som *Fågelbovägen 32* har ett aktuellt ämne, en originell infallsvinkel och tidvis är svår att lägga ifrån sig, gör Kadefors egentligen inte så mycket överraskande med materialet. Kadefors har tidigare skrivit mycket för teve, och man kan inte komma ifrån känslan att det man läser egentligen är ett manus eller en avskrift av ett teveprogram. Dialogerna, som tidigare varit Kadefors styrka, brister också ibland i trovärdighet, då karaktärerna mer blir megafoner för Kadefors budskap och tankar än verkliga personer. Där researchen brister brukar ofta klyschorna ta vid, och här lyckas Kadefors överraskande bra. Katerinas och hennes olyckssystrars historia känns trovärdig. Desto mindre tid verkar dock ha ägnats åt att studera sjukvårdsvärlden. Ibland blir det rent pinsamt,

som när Karin, som ska vara inriktad på gynekologi, säger till en patient som just beskrivit symptom liknande vulva vestibulit, att hon lider av "något man brukar kalla för 'vulva'." Men bristerna i research och språk är ändå inte lika irriterande som det underliggande moraliska budskapet.

Och då hamnar vi i ursprungsdiskussionen igen. Kadefors brinner uppenbarligen för de utnyttjade, svartarbetande hembiträdenas sak, och det ska hon ha en eloge för. Men hennes tankar om lösningen på problemet är lite oklara: Alla i väst har ett personligt, moraliskt ansvar för att människor i andra länder utnyttjas, och om man som medelklassmänniska faller tillbaka i rutiner och "Svenssonliv", eller till och med utnyttjar en svartarbetande ung flicka från ett annat land, måste man stanna upp, tänka över det man gör, och försöka leva mer ärligt och spontant.

Som socialist, eller för den delen icke-medlem i dessa akademiska övre skikt, saknar man en hel del i den analysen. Vi menar inte att en arbetare i Sverige automatiskt är personligt delaktig i det kapitalistiska systemets systematiska förtryck av länder i den koloniala och halvkoloniala världen. I fråga om riktiga, lagliga anställningar av tjänstefolk, en del av "pigdebatten", är det tveksamt om det egentligen innebär så mycket mer utsugning än andra serviceyrken. Men självklart finns det, i svart såväl som vitt arbete som utförs i en annan människas hem, risk för att det personliga och yrkeslivet krockar. Samtidigt ställer vi så klart inte upp på borgarnas verklighetsbeskrivning, där en liten skattesänkning plötsligt skulle generera massor av nya jobb. Erfarenhet, bland annat från Finland där något liknande har provats, visar att det helt enkelt inte händer. Och konstigt vore det väl annars – i boken nämns löner på 6 000, eller bra mycket mindre, för ett svart hembiträde. Den summan skulle säkerligen höjas avsevärt om arbetet skulle "göras om" till ett vitt sådant, och de subventioner som föreslås skulle knappast räcka för att övertyga de rika "arbetsgivarna" om att göra sin lilla förmån laglig. Med lagliga anställningskontrakt skulle ju hembiträdena dessutom få så många andra jobbiga rättigheter, kanske till och med kunna organisera sig och kräva bättre arbetsförhållanden. Den tänkta omställningen till vitt arbete bakbinds ytterligare av borgarnas rasistiska invandringspolitik, vilken gör det omöjligt för gömda att träda fram utan att genast bli skickade till sina ursprungsländer.

Givetvis är vi heller inte intresserade att använda skattemedel till att subventionera tjänster som så otroligt få, om några, arbetare har råd eller intresse av att använda sig av. Om "det nya arbetarpartiet" på allvar vill lätta stressen för ensamstående eller heltidsarbetande föräldrar skulle istället åtgärder som sex timmars arbetsdag vara tusenfalt bättre. Andra åtgärder för att förbättra hemsituationen för arbetarklassens kvinnor, som ofta är de som får ta huvudansvaret för hem och familj, kan bekostas genom att beskatta de rika. Borgerliga ministrar som Maria Borelius, som hade en svart familjska trots att familjen tjänade miljontals kronor, visar vilka som egentligen har intresse av tjänstefolk.

I "pigdebatten" måste den socialistiska synen vara solklar: Vi bekämpar utnyttjandet av invandrarkvinnor och andra utan papper eller kontrakt, inte för att vi tycker att "riktiga kvinnor sköter hemmet själva", utan för att vår solidaritet är med de förtryckta, oavsett om de finns vid en diskbänk hemma hos Göran Skytte eller i nedlägningshotade fabriker någon annanstans i landet eller världen. I denna kamp är det mycket möjligt att ogenomtänkta ord som "piga" i själva verket alienerar och försvårar en aktiv solidaritet.

Klart är dock att människor i halvkoloniala eller förtryckta länder, fram till den dag då vi gör oss av med det system som orsakar krig och utsugning, kommer att tvingas lämna sina länder, familjer och hela liv bakom sig för att söka arbete eller en fristad i andra, rikare länder. Och en insats för verklighetens Katerina skulle vara en internationell kamp för att avskaffa kapitalismen, som, i Moldavien och Sverige, skapar och

lever av utsugning och förtryck.

Men alla som kommer till Sverige måste ha rätten till ett värdigt liv, och till riktiga arbeten som går att försörja sig på. Alla har rätt till att stanna och till alla de förmåner andra svenskar har. Vägen dit går inte genom liberal medkänsla eller dåligt samvete, utan genom kamp sida vid sida med och till stöd för de gömda invandrarna. I denna kollektiva strävan har arbetarrörelsen, alla socialister, fackligt aktiva och väns-termänniskor, ett ansvar.

SW

Samir Amin för Femte Internationalen

Den kände marxistiske ekonomen Samir Amin ställer sig i en artikel bakom uppmaningen att bilda en Femte International. Vi står långt ifrån Amin i många strategiska och taktiska frågor, men hans slutsats om behovet av internationell organisation sammanfaller med den slutsats vi dragit.

Amin skriver bland annat: "Kapitalismen är ett världsomfattande system; därför kan inte dess offer möta dess utmaningar om de inte organiserar sig på samma globala nivå." Efter en genomgång av de objektiva förutsättningarna och de subjektiva misslyckandena med internationell organisering av motståndet mot kapitalismen, drar Amin följande slutsatser:

"Ska vi dra slutsatsen att en ny international behövs för att garantera sammansmältningen av folkens kamp mot kapitalet? Jag tvekar inte att ge ett positivt svar på denna fråga, på villkor att den föreställda nya internationalen uppfattas på samma sätt som den Första, men inte som den Andra, Tredje eller Fjärde. Det måste vara en socialistisk/kommunistisk international som är öppen för alla som vill handla tillsammans för att skapa konvergens i mångfalden."

Den nya Internationalens grundläggande princip bör, enligt Amin, vara två kompletterande formuleringar: "(i) ingen socialism utan demokrati (och därför ingen utveckling mot socialism utan demokratisk praktik) och (ii) inget demokratiskt framåtskridande utan socialt framåtskridande."

Amin vänder sig både mot den revolutionära vänstern, som han hävdar uppträder som självutnämnda förtrupper, och de som exempelvis vill behålla de sociala forumen (WSF, ESF m.fl.) "i ett tillstånd av maximal kraftlöshet".

Amins initiativ är ett försök att möta de problem som finns i den globala antikapitalistiska rörelsen utifrån en vänsterreformistisk ståndpunkt. Vår uppfattning, som vi otaliga gånger formulerat när den europeiska och internationella vänstern samlats, är att det behövs en revolutionär international som består av revolutionära partier. Men vi är beredda att samarbeta med andra krafter som inser nödvändigheten av internationell organisering och en ny international, även om vi inte är överens om den programmatiska grunden.

Samir Amin har nu tagit ett steg i rätt riktning. Det återstår att se om fler i den internationella vänstern följer efter.

Artikeln återfinns på:

<http://www.nigd.org/globalparties>

Pressklipp

Carsten Kofoed rapporterar på *Frit Irak Blog* den 25 september att en soldat ur den danska delen av ockupationsarmén i Irak dödades av en vägbomb två dagar tidigare. Det danska högkvarteret Camp Danevang ligger inne på den brittiska militärbasen Shaiba Log Base nära Basra. Alla danska så kallade "civila medarbetare" har nu också flyttats till "säkerheten" inne i den brittiska basen.

Den danska ockupationsmakten har dessutom stängt det så kallade NGO-huset i Basra vars syfte påstås ha varit att främja mänskliga rättigheter och demokrati. Läget i det tidigare så lugna Basra anses nu vara för farligt även för civila ockupanter. Kofoed betraktar med rätta detta som ockupationens "humanitära mask" och hävdar att centra av det här slaget snarare fungerar som spioncentraler.

"De danska soldaterna i Irak vet idag att de är i Irak på grund av en krigslögn om massförstörelsevapen och terrorism. De vet att de politiskt ansvariga krigsförbrytarna i regeringspartierna ljög för dem och kommer att löpa linan ut tillsammans med USA. De vet att inget folk önskar främmande trupper på sin jord. Så vad gör de danska soldaterna i Irak? Med tre vägbomber har den legitima irakiska motståndsrörelsen, som de danska statsterroristerna kallar terrorister, skickat hem tre danska ockupationssoldater i likpåsar. Fler kommer att ges samma resa för sina brottsliga handlingar i Irak. Det är upp till de danska soldaterna själva att säga stopp och åka hem, så som tusentals amerikanska och brittiska soldater redan har gjort. Det skulle vara att hjälpa det irakiska folket", skriver Carsten Kofoed.

Den 11 oktober skriver David Brown i *Washington Post* om en rapport om antalet döda i Irak sedan ockupationens början. Resultatet är häpnadsväckande – 655 000 döda. Det är en grupp amerikanska och irakiska epidemiologer, dvs. experter på sjukdomars utbredning, orsaker och förlopp, uppskattar att 655 000 fler människor har dött i Irak sedan ockupationen inleddes i mars 2003 än fallet skulle varit om invasionen inte ägt rum.

Beräkningen har gjorts på grundval av intervjuer med invånare som slumpmässigt valts ut över hela landet. Det är mer än tjugo gånger fler än vad Bush medgivit och det är mer än tio gånger fler än vad brittiska Iraq Body Count kommit fram till. Undersökningen visar att dödsfall bland civila ökat mer under det senaste året än under föregående år. Dödligheten under de tolv månaderna mellan juli 2005 till juni 2006 är, enligt rapporten, fyra gånger högre än vad som var fallet året innan.

Av de 655 000 döda dog 601 000 som resultat av våld och återstoden av sjukdomar och annat. Genomsnittet blir cirka 500 personer varje dag.

Protester mot Labour i Manchester

Brittiska ungdomsgruppen Revolution deltog i en massiv demonstration vid Labourpartiets årliga kongress i Manchester i september. Det var den största demonstrationen i staden på många år, med 60 000 deltagare från hela landet.

Revolution-Manchester fick sällskap av Revo-medlemmar från hela landet. Tillsammans var vi runt 70 personer, som bildade ett bra block bakom vår antiimperialistiska frontbanderoll med texten "Irak – Afghanistan – Palestina – Libanon – Seger åt motståndet!" bredvid banderollen med texten "World Revolution".

Nästan alla i blocket hade Revo-flaggor, och våra duktiga demonstrationsvakter såg till att vi höll ihop medan vi marscherade genom staden medan Rosie, Laura, Josh och Luke ledde talkörer i megafonerna och såg till att alla fick höra om vår antiimperialistiska politik.

Demonstrationen, som organiserades av bl.a. Stop the War Coalition, hade som huvudkrav ett slut på USA:s, Storbritanniens och allierade styrkors ockupation av Irak och Afghanistan. Men demonstranterna uttryckte sin ilska över fler frågor, som Blairs och Bushs stöd till Israels fruktansvärda invasionskrig mot Libanon, Blairs privatiseringsreformer inom den offentliga sektorns skolor och sjukhus, och att Blair gett ökade befogenheter till polisen, vilket gett dem än mer möjligheter att utöva förtryck mot etniska minoriteter, ungdomar och arbetare.

Just nu pratas det mycket om vem som ska efterträda Blair, och somliga hoppas att en av huvudkandidaterna för detta, Gordon Brown, ska föra en bättre politik. Men Brown har aldrig motsatt sig "kriget mot terrorismen", och han gillar privatiseringar till och med mer än Margaret Thatcher gjorde. De flesta som gick i demonstrationen förstod också att angreppen på arbetarklassen kommer att fortsätta också om Brown får makten i Labour. Revo-blocket uppmärksammade

detta med slagord som "Down with Blair! Down with Brown! Drive New Labour out of town!", "Tony Blair – Mördare! Gordon Brown – Mördare! George Bush – Mördare! Get out of Iraq, get out of Iraq, get out of Iraq now!" och "Gordon Brown – we know you! You support Iraq war too!"

Vi förde också ut en tydlig antiimperialistisk politik och stöd för motståndet genom slagord som "Bagdad, Beirut, Kabul, Gaza – Seger till intifadan" och "Global intifada, Global Revolution". Dessa drog en hel del radikala ungdomar till vårt block.

När demonstrationen gick förbi det konferenscenter där Labourmötet hölls buade och visslade vi till partitopparna där inne, och ropade "Come out Tony Blair, face your people if you dare!" Demonstrationen fortsatte sedan genom Manchester, stannade för en kort sittprotest på Albert Square där det avslutande mötet hölls, och där vi spred flygblad och Revolutionen.

**Nat,
REVOLUTION Leeds**

Stoppa nazistmarschen i Salem!

DEN 9 DECEMBER MARSCHERAR NAZISTERNA ÅTERIGEN I SALEM. Demonstrationen, officiellt till minne av den unge nazisten Daniel Wretström som dog i ett ungdomsbråk i Salem år 2000, är ett tillfälle då naziströrelsen samlas för att visa sin styrka.

I VALETS EFTERSPEL, DÄR RASISTISKA PARTIER GICK FRAMÅT, VÄDRAR DE FRAMGÅNGAR. De har vunnit många nya anhängare de senaste åren, särskilt bland ungdomar. Förorter som sedan många år har varit platser där nazister sällan syns har drabbats. Följderna är kännbara. Nazisterna formerar sig som kampgrupper och drar runt på gator och torg i jakt på socialister, invandrare, feminister, bögar, flator – kort och gott alla vi som är deras motståndare.

DET ÄR DAGS ATT STOPPA NAZISTERNA – I DIN FÖRORT – I SALEM. Nazisterna kommer inte att försvinna av sig själva. Den borgerliga regeringen kommer därtill att fortsätta med nyliberal nedskärningspolitik – en politik vars konsekvenser, ökade klassklyftor och ökad ojämlikhet, utnyttjas av nazisterna.

TILLSAMMANS ÄR DET MÖJLIGT. Vi måste mobilisera förortens arbetare, ungdomar och invandrare. Tillsammans kan vi bekämpa den borgerliga politik som ger näring åt nazisterna och den rasistiska populismen. Tillsammans kan vi stoppa nazisternas demonstration i Salem.

REVOLUTION är en socialistisk revolutionär ungdomsorganisation. Vi bekämpar fascism, sexism, kapitalism och imperialism. Inför demonstrationen i Salem vill vi att DU ska engagera dig och driva kampanj tillsammans med oss.

www.revolution.se

Nordkoreas atombombsprov

Förbundet för Femte Internationalen anser att Nordkorea är en degenererad arbetarstat, vilket innebär att produktionsförhållandena är postkapitalistiska men att arbetarklassen politiskt har exproprierats. Den koreanska halvön delades av Stalin och USA efter andra världskriget. Den stalinistiska byråkratin exporterade sin ekonomiska modell till Nordkorea, skapade ett land där bourgeoisien var avlägsnad från politisk makt och en byråkratisk kast fick kontroll över landet. Nordkorea är en mycket odemokratisk och militaristisk stat, i ständigt politisk konflikt både med imperialisterna och deras hantlangare i Sydkorea. Vi förespråkar en politisk revolution för att få bort byråkratin och införa en demokratiskt styrd planekonomi. Men vi är helt emot ekonomiska sanktioner och blockader mot Nordkorea. Vi försvarar också Nordkoreas förståtligade produktionsförhållanden mot alla försök från imperialismens sida att införa kapitalism.